

A pénz az úr! De meddig? I.-II.-III.-IV. rész

(folytatás a 2. oldalról)

Antiszemiták lennének a keleti tömbben? Ezt így nem jelenthetjük ki, hiszen ha valaki nem simogatja a kígyókat, attól még nem lesz antikigyóista. Az országok érdeke és a társadalmak biztonsága ezt követeli meg, és ezzel a kérdés mindenhol le van zárva. Tehát nem azért taszítják el a zsidókat, mert ki akarnák irtani, hanem azért, mert 500 év keserű tapasztalata van az emberiség háta mögött. Ha a gazdasági érdekük úgy kívánja, nyilván tárgyalnak bárkivel, akár a zsidókkal is. De soha nem engedik őket ebből a zárt körből kilépni. És mert a hagyományos zsidó befolyásolási technikák hatástalanok ebben az összezárt térben, a cionista zsidóság látszólag már a kísérletezéssel is felhagyott. A keleti óvatosság azonban állandóan figyelemmel kíséri minden tettüket, és bármilyen közeledést tapasztalnak a cionista hegemoniájú térségek országainak bármilyen jellegű szerveződései, személyei részéről, ez az elsődleges szempont a megítélésükkor.

A zsidóság szeret közvetítői szerepben tetszelegni akkor, ha nincs döntési helyzetben. Hivatkozási alapjaik egyike a jó üzleti érzék. Nincs jó üzleti érzékük, ez egy hamis mítosz. A másik hivatkozási alap a jó kapcsolat-teremtő készség. Nem rendelkeznek semmiféle komoly kapcsolat-teremtő készséggel. A jó üzleti érzék nem más mint a csalásra való erős belső késztetésük, hajlamuk, a kapcsolat-teremtés meg csak behízog, kétszínű alkalkodás. Ezt a keletiek nagyon jól tudják. És azt is, hogy Nyugat egy nagy zsidó érdekközösség. Ezért nincs átjárás a két világ között, és ezért vergődik egyre jobban a nyugati világ.

Mit veszíthetünk azzal, ha mi is lemondunk a zsidókkal való együttműködésről? SEMMIT! Egyáltalán. Miért kellene a zsidókkal bármelyik népek is a továbbiakban együtt működni. A zsidó eszmei, ideológiai téren, a kapott értékekért semmit sem ad. Sok embernek elvették a hitét, és mit kapott? Materializmust, darwinizmust, melyek üres, semmitmondó, lelketlen elgondolások, ezekben sem erőt, sem támaszt nem talál senki. Vagyis elvették a hit erejét, és üres frázisokat adtak helyette. Elveszik az országot, és mit adtak helyette? Pornót és drogokat. Persze mindezt az emberek saját pénzén, vagyis megengedték mindenkinek, hogy önmaga pénzén tönkretégye magát. Adniuk szintén nem kellett semmit, csak kapni. De elég, ha a zsidó művészeket vesszük nagyító alá, írásaik undorítóak, filmjeik semmitmondóak, festményeik a kettő együtt. Eddig adni semmit sem tudtak az emberiségnek, legyilkolt Jézuson, kínon, háborúkon, megosztáson, felszabadított erkölcsstelenségen és perverzión, mindenkit tönkretéve üzleteléseken kívül.

Ezek a tények a világháború után váltak ismertté, és az utóbbi évtizedben közismertté. Addig, amíg működött a világ kiszípolozása, nem csinált ebből a nyugati világban senki különösebb gondot. Éltek a meg nem érdemelt jólétben, és félrettek minden erkölcsi aggályoskodást. De a világrablásnak vége. Úgy a fegyveresnek, mint a pénzügyinek. És ezzel vége a cionista hegemoniának is, mert a romló gazdaságú országok lakói fokozatos lecsúszás felelőseit a keresni kezdik, megtalálják a vezetőikben, akik szinte kivétel nélkül zsidók. A pénz urai és szolgálói. A romlás végén nagy összetartó szimbólum, a PÉNZ semmivé válik, mert nincs mögötte más, csak hazugság. A leértékelt istenből egy szükségszerű eszköz lesz újra, mindenki szolgája. A papjaiból pedig mi is lehetne más, mint a szolgák szolgája, a világ rabszolgája.

A zsidóság a saját világán belül egészem más értékrendet követ. Ha ezt az értékrendet vetítene ki, semmi gondja nem lenne velük senkinek. A zsidók, különösen a cionista zsidók számára két világ létezik. Az egyik a zsidók belső, hagyományok és törvények által vezérelt világa, a másik a zsidóság által kiszípolozandó külső világ. Ideje lenne ha rájőnének, mindenkinek csak egy világa van.

A cionizmus a nemzsidó számára, a rózsaszín csapda, de igazából a tökéletes nesze semmi fogd meg jól!

IV. rész

Mostani világ működési elve a pénzközpontság. Mit jelent ez? Azt, hogy a világ működésének célja, szándéka, lehetőségei, áruforgalma, termelése, pénze nem az ember helyzetének javítását, szinten tartását, felemelését végzi, hanem egyes emberek, pénzügyi csoportok meggazdagodását, dorbézolását, fékevesztett költségeiket finanszírozza. Nyugodtan kijelenthetjük, hogy a cél az, hogy egy csomó rabszolga eltartson egy szűk réteget, akik azt csinálnak, amit akarnak. Ha akarnak gyerekeket raboltatnak el a veséjükért, nőket, gyerekeket a perverzió kielésére, törvényt szegnek akárhol, vannak ügyvédek, bírságokra fedezetük. Ezenközben milliárdos yachtok, sportautók, luxusvillák a legkevesebbek, amit maguknak követelnek.

Csakhogy! Vegyük tudomásul végre, és ez legfőképp a zsidóságra vonatkozik, hogy a haszon, nem egy feneketlen, mindig

színiültig lévő zsák, amiből állandóan annyit veszek ki, amennyit csak akarok. Ha egyik többet vesz ki, a másiknak kevesebb jut. A cionizmus azonban fenntartja a jogot, hogy magának követelje az összeget. Ez az elferdült, asszimetrikus világ pedig a bankokra épül. A világ másik részei, ahol eddig az anglofón elnyomás, a francia gyarmatosítás, úgy általában véve az imperializmus formái elnyomták a népeket, a múlt század végén nagyjából kivették függetlenségüket, és mára megkezdődött az önfelszabadítás folyamata, és a nagy haszonzsákból bizony kéri a részüket, illetve nem engedik teljesen kizsákmányolni magukat. Mivel a cionista háttérhatalom ezt nem adta önként, teljesen egyértelmű, hogy a világ szépen lassan egy zsidóérdekektől mentes új blokkba kezd tömörülni. Ez a mi önfelszabadításunk egyetlen záloga. Mert a magyarság mindezt önmagában kivívni már képtelen. Ne menjünk messzebb, mint a mai választások, ahol a zsidó-vezetésű Fidesz még mindig megettette a választóknak több mint felét. Mi a fenének megy el a sok bolond még mindig szavazni? Húsz éve nyámnynognak azon, hogy állítólag jobb lesz, és minden szavazás után egyre rosszabb. Akkor mi a fenének hiszi el még bárki, amit mondanak? Hát azért, mert sajnos népünk jó része szellemileg teljesen leépült. Külsőre nem, de belül, agyában teljesen zombi. Mindez azt jelenti, hogy rengeteg ember agya oly mértékig fertőzött ezzel a cion-mákonnyal, hogy fel sem képes ébredni. Ha nem ébredtek magatokról, akkor majd lesz aki felrázza.

Az új gazdasági erőközpontok sem mentesek az emberi hibáktól. Ha ezekben a térségekben is a kapitalizmus farkas-törvényei lennének az irányadók, egy bizonyos idő eltelte után teljesen lezúllanának a nyugati társadalmak szintjére. Ezért ezekben az országokban, ahol a kultúra része a közösségi tevékenység, a vezető erő is erre az alapra építi stratégiai terveit. Így megmarad a szolidaritás, a méltányosság és a társadalmi igazságosság, mint összetartó erő.

Ez a kialakuló új rend persze termel, épül, gazdálkodik, vagyis van pénzforgalom, piac, haszon. Csakhogy alapgondolata - és ez már sok helyen kezd körvonalazódni -, nem az ember haszontermelés alá rendelése, hanem

a haszon ember alá rendelése. Ilyen helyen kénytelen az állam némileg jobban igazodni, a haszon igazságosabb elosztásának elvéhez, és ez már egy hatalmas előrelépés. Mert ahol a zsidó nem lehet központban, pozitívra álcázott izlésficamával, fajtalan-kodásával, beteges hajlamaival, ott nem is érzi jól magát. Dolgozni meg képtelen, tehát nincs nagyobb katasztrófa számára, ha a javakat viszonylag egyenlően, az elvégzett munka arányában osztják el. Ez a két tömb közötti feszültség alapja. Mivel azonban a cionizmus és kiagyálói úgy általában véve a csaláson, lopáson, hazudozáson, kétszínűségen, ármánykodáson kívül a világon semmihez sem értenek, kapaszkodnak ebbe a beteges világukba. Nincs más lehetőség számukra.

Az emberiségnek azonban nem ilyen semmirevaló, igazságtalan, hanem a munkáért járó biztonságos nyugodt világra van szüksége. Ezt az mai extraprofit alapállás eleve kizárja, tehát felesleges abba a tévhitbe ringatni magunkat, hogy megreformálható ez a világ. Az extraprofit megszűnésével, illetve a javak elosztásának átrendeződésével, a keleti tömb erkölcsi és politikai irányvonalának terjedésével, megingatja ezt a rendszert, amelynek erkölcsstelen alapjait az emberek eddig elnézték az úszómedencék, új autók, wellness hétvégék varázsában, de ezek elmaradásával azonnal kiéleződik ez a kérdés.

Ennek az előre jól látható folyamatnak a kezdetére sokan hittek azt, itt az idő. A hatalom látszólagos megingására, hezitálására felbátorodva azt hitték, eljött a perc. Ezért zajlottak le a megmozdulások 2006 őszén, semmi eredménnyel. Rosszul mérték fel a helyzetet, ugyanis azzal nem számoltak, hogy a cionista világ nagy tartalékokkal is rendelkezik. Hatalma valóban megropant, és nagy sebességgel omlik össze, de tartalékai felélésére még kell egy kis idő (ez az idő is rohamosan fog).

A pénz értékének átfogalmazásával, csökkenésével, majd elvesztésével a plutokrácia jelentősége is csökken, majd elveszik. Ez a folyamat lesz az, amikor a pénz célból eszközzé válik. A folyamat szintén kikövetkeztethető, és látható. Soros György nem véletlenül mondta, hogy ha erkölcsileg nem változnak, végülük. De tud-e a kígyó más lenni, mint kígyó? Egy darabig, aztán csak újra kígyó lesz belőle, mert képtelen másként viselkedni hosszú távon. Számukra ez az elkerülhetetlen véget jelenti. Teljesen mindegy, hogy likvidálják-e a jobboldali vezetőket vagy nem, mert ezzel csak lassítani, esetleg a mártírummal gyorsítani tudják a helyzet alakulását. De mivel ez egy globális társadalmi át-alkulás, befolyásolhatatlan részükről. Mindenképpen lezajlik. Hazánk egy igen kritikus helyzetben lévő ország. Gazdasági ereje egyenlő a semmivel. A pénzközpontság világ megingásával helyzetünk tragikussá válik. Nem ismeretlen az ilyen folyamat a világtörténelemben, de a tapasztalat azt mutatja, hogy csak azok a népek tudják ezt az időszakot átvészelni, ahol még élnek az ősi erények. Az összetartás, a segítőkészség, a kitartás és a remény. Rendelkezünk ezekkel az erényekkel?

Egy beomló világban élünk, náluk jobban ezt senki nem tudja, ezért az utolsó mentsvár a terror. Többször megírtuk már, hogy a terror jelentkezése, először kicsiben, majd egyre nagyobbban, a pusztulásuk biztos jele. Még ki sem hült Bajnai széke, a terrorisztikus Fidesz intézkedések már szóbeszéd tárgyai. Kell-e több bizonyíték arra, hogy nagyon is helyesen ítélik meg a helyzetet?

A bőség zavara

Talán még nem voltam olyan helyzetben, mint ma. Ezernyi dolgról, történésről lehetne írni, és az újságíró nem tudja, mit válasszon. Milyen témában fejtse ki a gondolatait. Hiszen az elsőpró Fidesz győzelem után erről illenék először – mint Tinódi az egri törökverésről – megemlékezni. Igen ám, de itt vannak a párt-„májuselsejék”, a rendezvények, amelyekről szintén érdemes volna dalolni. Kivált a volt kormánypart újabb nagy hazudozása, amelyet néhány leépült nyugdíjas még el is hitt. Azok, akik a HírTv munkatársait, régi AVH-s múltjukból megmaradt energiával támadták meg a kommunisták erőltlen majálisán, ahol Mesterházi, a leböngött kormányfőjelölt bőszen elvtársazott, kivívni igyekezve a letűnt dicsőséget... amelyet még a régi párttagok sem vettek jónéven.

Írhatnék persze Slota pártelnökről is, aki magyar-tót háborút vizionál, s mert nincs gyógyszer az ő súlyos betegségére (morbus totius), ma már a doborjáni születésű Liszt Ferencet is tót zeneszerzőként mutatták be egy poszonyi TV csatornán, miközben a magyar felsőbbrendűséget hirdető beton kettős-keresztek tömegével látja el a Felvidéket ez a fasiszta szellemi nyomorék. Ficó Robi pedig úgy kullog mellette, mint a vadászkutya... és ők együtt rendelték el a magyar népdal tót himnuszként való éneklését.

De maradjunk Belső-Magyarországnál. Sokan teszik fel a kérdést, hogy mi oka volt annak, hogy a Jobbik ekkorát bukott a választásokon, s ma a gyurcsányi érárt jobbnak ítéli a még nem ismert Fidesz kormány működésénél, s igazi kommunista módszer szerint már most kezdi sulykolni a volt kommunista – ma Jobbik – választók agyába, hogy Orbán belebukik a kormányzásba. A válasz e bukásra egyszerű: - Vona az utolsó kampány-napokban annyi örültséget beszélt össze, mint most az ingyen budapesti tömegközlekedést ígérgető kommunista főpolgármester-jelölt.

Miről is írhatnék még vezércikkkel? Vulkánkitörésről, Mexikó-közei olajszenyveződésről, légtérzáról, amiről kiderült, hogy felesleges volt. Pedig nem ezekről akartam polemizálni ezen a héten.

Egy tanmesét akartam leírni egy magyarországi önkormányzatról, amely keresztmetszete a mai magyarországi önkormányzatiságnak. A besnyői iskolagazgatóról, a sok helyről eltávolított Drippey Lászlóról, aki a gyermekek ellen(!) és a gyermekeket, a diákönkormányzatot kihalasztva, törvénytelenül sorozatát követi el, a polgármestert megdönteni akaró frakciózó önkormányzat testületi döntéseivel alátámasztva. Egy volt polgármesterről, aki az óvodavezetővel együtt 3,8 milliót sikkasztott, de mire rájöttek, a bűncselekmény állítólag elévült... Olyan önkormányzatról akartam írni, amelyben a legfőbb elintézendő, hogy a bukott kommunista képviselőnek köszönőlevelet fogalmazzanak meg, utolsó és alapos, nyelvvel való üleptisztításként, noha ez a kommunista milliárdos lett a kistérségi mutyik és kommunista polgármesterek segítségével egy olyan területen, amelynek lakosai a mélyszegénységet is megismerték a „nagy képviselő” munkáját dicsérendő.

Van (volna) tehát amiről írni, volna, amiről polemizálni, de olyan összevisszaság van az író fejében, és a közéletben hogy kell vagy két hét, mire letisztulnak a dolgok. Hiszen nem szóltunk az egyházak elleni újabb támadásokról, s arról az átalakulásról a világban, amely a kereszténységet kisebbséggé zsugorítja... üldözött kisebbséggé, amiért a keresztény egyházak vezetői is felelősek.

Most viszont csak ennyit tudok papírra vetni, mert lapunk betelne, ha mindarra, amit felsoroltam részletesen kitérnék. Viszont ígérem a Kedves Olvasónak, hogy nem maradok adósa. Csak mint egy meccsen a bíró – időt kérek! Mert a meccs folytatódik...

Stoffán György

